

Ó, jak ti závidím!

Poslední dva roky bylo u nás doma peklo. Máme totiž dceru. Teď je jí sedmnáct. Zvládli jsme zelené vlasy, kroužek v nose, spínací špendlíky na krku i pozdní příchody argumentované tím, že rockové kluby začínají žít až po půlnoci. Co jsme ale nemohli zvládnout, byla dceřina ignorance!

Můj otec mě totiž vychoval v pevném přesvědčení, že jen vzdělání je kritériem třídní hierarchie, a můj manžel se dodnes nevzpamatoval z toho, že se nedostal na vysokou. Naše dcera si na dovolené v Rakousku myslela, že se tam mluví anglicky, a když byla v televizi beseda, které se účastnili Lux a Klaus, tak nás vyvedla z konceptu poznámkou, že nechápe, proč jsou v hlavním vysílacím čase v televizi vědecké filmy.

Naše dcera prohlásila, že se matematiku nechce učit, protože jí připadá nelogická, a když měla za úkol zmapovat Jiráska, po první stránce dostala záchvat smíchu a kni-

hu zaklapla, protože přece nebude ztrácet drahocenné minuty svého mládí výplodem nějakého pyromana (myslela grafomana!).

Jednou dcera mému muži řekla, že Masaryk byl žokej. Můj muž pak chodil po kuchyni a vzdychal: „Je prostě blbá! Blbá! Po kom je, proboha, tak blbá!“ A protože otázka visela mezi námi jako nesmiřitelná olovnice, a protože otázka evokovala mé maturitní vysvědčení, negramotnost mého pradědečka a taky to, jak se mi nikdy nepodařilo získat řidičský průkaz, tak jsem začala horečně argumentovat, že vlastně ani není tak důležité, co ví a neví naše dcera, ale že je pro nás i pro ni daleko důležitější žít v iluzi, že navzdory její pravděpodobné budoucnosti (asfaltérka, betonářka, dozorkyně...) bude naše dcera ve svém osobním životě bezproblémově šťastná. (Takhle jsem dopadla a tohle jsem porodila!)

Pak jsem prožila hroznou neděli. Jsem si ce ve vysokém postavení, ale ti, co mají postavení ještě vyšší, mě upozornili, že mám zvýšit výkony, snížit mzdy a víc se usmívat. Uvědomila jsem si, že mám pořád méně času a pořád víc práce, a začala jsem pochybovat o smyslu svého života. Měla jsem pocit, že jsem stará, nevyužitá, zneužitá, opotřebená, nemilovaná a opuštěná. A taky že jsem služka. Uklízela jsem v kuchyni skříňky a myla okna. A pak byl večer a přijela má dce-

ra. Byla v Krkonoších. Vypadala svěže, kruhy kolem očí ji usvědčovaly z dlouhých nocí a překypovala nadšením, protože na horách byl Mireček a Vladimírek a Jiříček a taky Mareček a Marcelek a Míša a všichni ji chtěli a všichni chodili po horských hřbetech, tančili na lyžích, klouzali se ze svahů, líbali se a jednou se omylem někde v pláních zamotali tak, že překročili slovenskou hranici.

„Co jste přestoupili?“ zeptala jsem se.

„Slovenskou hranici!“ řekla dcera.

Spálila jsem si prst o rozpálený olej (dělala jsem dceři lívanečky) a v záchvatu sebelítosti jsem zapomněla na své pravidlo o dceřině štěstí. Napřáhla jsem se... a dala jsem dceři facku!

Hned začala vřeštět. A hned do kuchyně vběhl můj muž. „Co je?!“

„Byla v Krkonoších a tam omylem přestoupila slovenskou hranici!“ rozvzlykala jsem se. Můj muž (už se dva měsíce ovládal!) reagoval okamžitě. „Blbče!“ ulehčeně zařval a vrazil dceři druhou facku. Pak už klidně dodal: „Vždyť tě mohli zavřít!“

No... Dnes žijeme v klidu. Dcery se už opravdu na nic neptáme a sami si žádné otázky neklademe. Ostatně... nejdůležitější je, že můj muž je ve svém osobním životě bezproblémově šťastný.

(Ó, jak ti závidím!)

Z pohledu

Tři týdny jsem nemohla chodit. Už se na mě doma nedívali jako na křehkou dámu s kaméliemi. V očích blízkých už byla netrpělivost. Začala jsem si uvědomovat, že jsem obtížná žena. Od ostatních obtížných žen jsem se lišila jen tím, že jsem měla hnusnou nohu. Má noha byla opravdu hnusná (s přetrhanou achilovkou), protože mě po operaci z nemocnice odvážel můj muž a do dvířek auta mi přivřel obvaz tak, že jsme ho devatenáct kilometrů vláčeli loužemi a bahnem.

Po jedenadvaceti dnech má noha zase potřebovala převázat. Zase mě do nemocnice vezl můj muž. Zase byl nervózní, a když mě dopravil zpátky do našeho domu, postrkoval můj invalidní vozík tak prudce, že jsem mu sama navrhla, aby mě jen přistavil před výtah a šel. A tak to udělal a odešel. Po deseti minutách mi došlo, že výtah nejede. Po dvaceti minutách mi to potvrdila sousedka Maříková. Řekla mi: „Výtah nejede.“

„Do třetího patra se s jednou nohou nedostanu,“ řekla jsem já.

„To máte blbý,“ řekla Maříková. Měla jsem to

blbý. Potvrdil mi to i soused Michálek, šel do hospody. Potvrdila mi to i architektka Šimáková, musela „letět“, potvrdil mi to i prvňák Jiříček. Navrhl, abych se těch sto třicet dva schodů vzhůru vyplazila. Pak ke mně přišel správce Klepák. Táhlo z něj pivo. Řekl mi, že jich vypil osm. Otočil můj vozík zády k sobě a rozhodl se, že mne do třetího patra vytáhne.

Na pátém schodu Klepák klopýtł. Můj vozík spadl naznak. Ležela jsem na zádech, nohy jsem měla kolmo nad hloubkou tří metrů a na klíně mi vězel Klepák. „Když mě pustíte, tak tou bolavou nohou narazím do zdi a nikdy už nebudu chodit,“ řekla jsem mu.

„Měřím sto devadesát centimetrů a vážím sto kilo,“ zklidnil mě správce.

„Když mě pustíte, tak si přerazím páteř,“ napadlo mě.

„Zula se mi bota,“ informoval mě Klepák. „Nemám se čím zapřít, ponožka hrozně klouže.“

„Když mě pustíte, tak mě to křeslo katapultuje a hlava se mi roztrhne o zeď,“ osvítilo mě.

„Ponožky mi kupuje milenka,“ svěřil se Klepák. „Jsou tak kvalitní, že je zkrátka nesundám.“ A pak mě s trhnutím zvedl ještě o schod, vozík ujel jako kočárek v revolučním filmu *Křižník Potěmkin* a já zůstala na odpočívadle černém jako smrt ve svém černém svetru, který stál skoro pět tisíc.

A pak jsem sklouzla zpátky k výtahu, sedla jsem si tam a seděla tam šest hodin.

Minulo mne dvacet sedm lidí. Paní Haničincová (dala mi čaj), pan Mrázek (dal mi tatrunku), pan Melounek (půjčil mi deku – od dehtu, docela malinko), paní Vávrová (pootevřela dveře, abych slyšela rádio) a Zmatlíkovi, Husákovi a Tesařovi (nedali mi nic). Pak se roznesla zpráva, že možná přijde i opravář, a tak se mnou v přízemí zůstala paní Stehlíková ze šestého patra, která měla těžké balíky, slečna Jindřichová na podpatcích, pan Sládek s kotníkem, primářka Hlavsová s informací, že už nikdy nebudu tělesně přitažlivá, a Ondráčkovi s napůl ochrnutým jezevčíkem. Opravář měl oči jako Mesiáš a všem nám řekl: „Ještě pár hodin a bude to!“ A bylo to. A všichni odjeli do svých domovů. A když přišla řada na mne, tak byla noc. A já zvonila a zvonila, až jsem pochopila, že když se má nedůvěřivá maminka podívá do kukátka ve dveřích, tak ve výši svých vlastních očí nevidí nic. A taky jsem v černošedé tmě chodby pochopila, že nikdo nemá mít duši tak černou, aby někomu, kdo to má blbý, říkal, že to má blbý!

Že je to fakt blbý!

P. S.: Lékařka mi předepsala prášek, který má na krabičce napsáno: *Prevenция proti náhlejší smrti*. Lékárník na krabičku dopsal: *Brát 1x denně!* Pak se na mě podíval, škrtl to a napsal: *Dvakrát!*